

ר' עובדיה מברטנורא
 וכשמשתמשים בכלי נפלט
 השמן לחוץ: אחר ראשון אני
 בא. דסבר ר' אליעזר ראשון
 נפלט לחוץ: והכמים אומרים
 אחר אחרון. סברי אחרון
 נפלט. והלכה כחכמים:
 יד אסור לזרים. רבנן
 לטעמייהו דאמרי לעיל תבלין
 משנים ושלושה שמות מצטרפין
 לאסור הדבר הנתבל: ומותר
 לכהנים. דתרומה שריא להו
 ואין בכלאי הכרם כדי להחמיץ:
 ר"ש מתיר לזרים. לטעמיה,
 דאמר שנים או שלושה שמות
 ממין אחד אין מצטרפין:
 טו תבלין של תרומה ושל
 כלאי הכרם. בהא נמי רבנן
 לטעמייהו ור' שמעון לטעמיה.
 ודין תבלין כדון שאור:
 טז חתיכה של קדשי קדשים.
 שאסורה לזרים ומותרת
 לכהנים: ושל פגול ושל נותר
 ושל טמא. דאסירי בין לזרים
 בין לכהנים: שנתבשלו עם
 החתיכות. של חולין ויש
 בחולין כדי לבטל של קדשי
 קדשים בפני עצמן ושל פגול
 נותר וטמא בפני עצמן: אסור
 לזרים. רבנן לטעמייהו, דאמרי
 שנים ושלושה שמות מצטרפין

השמן הבלוע בהם, רבי אליעזר אומר: אחר
 הראשון אני בא שהוא סובר שהכלים פולטים את
 השמן הראשון שבלעו, ואם הראשון היה טמא,
 הנפלט טמא ומטמא, והכמים אומרים: אחר
 האחרון שסוברים שהשמן הראשון נבלע בכלים,
 וכשפולטים בשעת תשמישם הם פולטים את
 האחרון:

משנה יד

שאור של תרומה ושאור ושל כלאי הכרם
 שנפלו לתוך עסה של חולין, ואין לא בזה כדי
 לחמיץ ולא בזה כדי לחמוץ, ונצטרפו שניהם
 והמצו את העיסה - אסור לזרים כיון שתרומה
 וכלאי הכרם אסורים לזרים, ותבלין משני שמות
 מצטרפים (לעיל משנה י), ומותר לפהנים שכן
 תרומה מותרת להם, ובכלאיים לבדם אין כדי לחמוץ.
 רבי שמעון מתיר את העיסה לזרים ולפהנים
 שהולך לשיטתו במשנה י, שאין שני שמות מצטרפים
 לאיסור:

משנה טו

תבלין של תרומה ותבלין ושל כלאי הכרם
 שנפלו בקדרה שהיה בה תבשיל של חולין, ואין
 לא באלו כדי לתבל ולא באלו כדי לתבל,
 ונצטרפו יחד ותבלו - נתנו טעם בקדרה - אסור
 לזרים ומותר לפהנים שהתרומה מותרת לכהנים,
 ובתבלין כלאי הכרם בפני עצמם אין כדי לתבל. רבי
 שמעון מתיר לזרים ולפהנים שאין שני שמות מצטרפים לאיסור:

משנה טז

חתיכה של קדשי קדשים כגון של קרבן חטאת או אשם, שאסורה לזרים,
 וחתיכה של פגול - של קרבן שנעשה פיגול, שבזמן הקרבתו חישב לאוכלו אחר
 זמנו, ושל נותר - בשר קרבן שנשאר אחר זמן אכילתו ונעשה נותר, כל אלו
 שנתבשלו עם החתיכות של חולין, ויש בחתיכות החולין כדי לבטל כל איסור
 בפני עצמו, אבל לא כדי לבטל את כולן - אסור לזרים כיון ששניים ושלושה

לרפואת דבורה בת תרצה שושנה

ערלה - פרק שלישי

משנת רפאל - תז

שמות מצטרפים לאסור, וּמְתָר לַפְּהָנִים כיון שקדשי קדשים מותרים להם, ולפיגול ונותר בפני עצמם אין שיעור כדי לאסור את חתיכות החולין. רַבִּי שְׁמַעוֹן מְתָר את הכל לְזָרִים וְלַפְּהָנִים שלשיטתו אין שניים ושלושה שמות מצטרפים לאיסור:

משנה יז

בְּשַׁר קִדְשֵׁי קִדְשִׁים שאסור לזרים ובְּשַׁר קִדְשִׁים קָלִים - כגון שלמים או תודה שמותר לאכילת זרים טהורים שְׁנֵתִּבְשְׁלוּ עִם בְּשַׁר הַתְּאֵנָה - בשר חולין - אָסוּר לְטַמְּאִים ששניהם אסורים להם, ובזה אף רבי שמעון מודה, הואיל וקדשי קדשים וקדשים קלים הם משם אחד, וּמְתָר לְטַהוּרִים - לזרים טהורים אף לדעת חכמים, שהקדשים קלים מותרים להם, ובקדשי קדשים לבד אין שיעור לאסור את הבשר:

פרק שלישי

איסור הנאה מערלה

משנה א

בְּגֵד שֶׁצִבְעוּ בְּקִלְפֵי עֵרְלָה כגון מקליפות של אגוזים או רימונים של ערלה - יִדְלַק - ישרף הבגד, שאסור להנות מערלה.

גַּתְעָרַב הבגד שצבעו בקליפי ערלה בְּאַחֲרֵים - בגדים אחרים המותרים, ואינו מכיר איזה בגד האסור - בְּלֵם יִדְלַקוּ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר שסובר שבגד חשוב הוא ואינו בטל. וְחֻכְמִים אֹמְרִים: יַעֲלָה - יתבטל בְּאַחַד וּמֵאֲתָיִם בגדים:

משנה ב

הַצּוֹבֵעַ חוט בשיעור מְלֵא הַסִּיט - הרווח שבין אצבע לאמה כשפותחם, צבעו בְּקִלְפֵי עֵרְלָה וְאַרְגוּ בְּבָגֵד, וְאִין יָדוּעַ אֵיזָה הוּא החוט, רַבִּי מֵאִיר

ר' עובדיה מברטנורא לאסור: ר"ש מתיר לזרים. לטעמיה דאמר שנים או שלשה שמות ממין אחד אין מצטרפין: יז בשר קדשי קדשים. אסור לזרים אפילו טהורים. בשר קדשים קלים שרי לזרים טהורים ואסור לטמאים. ובשולן עם בשר תאנה. בשר חולין דשרי אף לטמאים ויש בו כדי לבטל כל אחד בפני עצמו. מצטרפין לאסור לטמאים. אפילו לר"ש, דקדשי קדשים וקדשים קלים שם אחד להם כדאמרין לעיל גבי תרומה וחלה ובכורים. ומותר. לזרים טהורים אפילו לרבנן דקדשי קדשים אין בהם כדי לאסור: ג א בגד שצבעו בקליפי ערלה. כגון קליפי אגוזים ורימונים דגם הקליפים אסורים בהנאה כדדרשינן [ברכות לו:]: את פריו, את הטפל לפריו: ידלק. שאסור בהנאה דכתיב (ויקרא יט) וערלתם ערלתו, שלא יהנה ולא יצבע ולא ידליק בו את הנר: כולם ידלקו. ר"מ לטעמיה, דאמר לקמן את שדרכו למנות מקדש, ובגד שצבעו שדרכו למנות הוא: והכ"א יעלה באחד ומאתים. לטעמייהו, דאמרי לקמן בפרקין אין מקדש אלא ששה דברים בלבד. והלכה כחכמים: ב מלא הסיט. הוא כדי הפסק שיש בין אמה לאצבע כל מה שיכול להרחיבו. והפסק שיש בין האגודל לאצבע כל מה שיכול להרחיבו הוא הסיט כפול לפי שהוא כפול ממה שיש בין אמה לאצבע. ומלא הסיט הוא שיעור חשוב